

1. Skal typegodkendelsesdirektivet 70/156/EØF ⁽¹⁾, som affattet ved Rådets direktiv 92/53/EØF af 18.6.1992 ⁽²⁾, gennemført i tysk ret ved EG-TypV (Verordnung über die EG-Typgenehmigung für Fahrzeuge und Fahrzeugteile (bekendtgørelse om EF-typegodkendelse af køretøjer og køretøjsdele) af 9.12.1994, senest ændret den 7.2.2004) ⁽³⁾ fortolkes således, at føreren af et motorkøretøj, der er indregistreret som personkøretøj i henhold til godkendelse udstedt på grundlag af en EF-typegodkendelse, også er berettiget til at tage køretøjet i brug i trafikken som en godkendt køretøjstype, og er føreren af dette motorkøretøj navnlig også kun underlagt de hastighedsbegrænsninger, der gælder for personkøretøjer?
2. Kan de myndigheder, der har kompetence til at forfølge færdselsovertrædelser, erklære, at de godkendelser, som er udstedt af Kraftfahrt-Bundesamt i henhold til EF-typegodkendelse, og de tilladelser, der er udstedt af de tyske motorkontorer på grundlag af disse EF-typegodkendelser, ikke er afgørende for klassificeringen af køretøjstypen, når det drejer sig om at fastslå, hvilke hastighedsbegrænsninger føreren af et sådant køretøj skal overholde?

⁽¹⁾ EFT L 42, s. 1.

⁽²⁾ Rådets direktiv 70/156/EØF af 6.2.1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil, erstattet af ændringsdirektiv 92/53/EØF af 18.6.1992.

⁽³⁾ Rådets direktiv 92/53/EØF af 18.6.1992 om ændring af direktiv 70/156/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil (EFT L 225, s. 1).

Sag anlagt den 18. februar 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-90/05)

(2005/C 82/52)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. februar 2005 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dimitris Triantafyllou, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Efter at have givet Storhertugdømmet Luxembourg lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger fremsat begrundet udtalelse af 7. juli 2004 og under hensyn til Storhertugdømmet Luxembourgs svar, indgået til Kommissionens Generalsekretariat den 13. oktober 2004, har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 4, i Rådets ottende momsdirektiv 79/1072/EØF af 6. december 1979 ⁽¹⁾, idet det ikke har overholdt fristen på seks måneder for tilbagebetaling af moms til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet.
2. Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Selv om Storhertugdømmet Luxembourg har gennemført direktivet korrekt i national lovgivning, overholder det ikke i praksis fristen på seks måneder, der er fastsat i direktivets artikel 7, stk. 4, vedrørende tilbagebetaling af moms til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet. De tilbagebetalinger, der foretages af den luxembourgske forvaltning, sker nemlig konsekvent med betydelige forsinkelser. Derudover forskriver den luxembourgske lovgivning ikke morarenter som kompensation for de tab, der er lidt som følge af disse forsinkelser.

⁽¹⁾ Rådets ottende direktiv 79/1072/EØF af 6.12.1979 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter - foranstaltninger til tilbagebetaling af merværdiafgift til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i indlandet (EFT L 331 af 27.12.1979, s. 11).

Sag anlagt den 21. februar 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-92/05)

(2005/C 82/53)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. februar 2005 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Bruno Stromsky og Bernhard Schima, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 2003/32/EF af 23. april 2003 om detaljerede specifikationer af kravene i Rådets direktiv 93/42/EØF med hensyn til medicinsk udstyr, der er fremstillet af animalsk væv⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet.
2. Det fastslås subsidiært, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Kommissionens direktiv 2003/32/EF, idet den ikke har meddelt Kommissionen disse foranstaltninger.

3. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fristen for gennemførelsen af direktivet i national ret udløb den 1. januar 2004.

⁽¹⁾ EUT L 105 af 26.4.2003, s. 18.